

са срѣща шт, но дж са смѣгчава въ ж, напрымѣръ пр ѣ-же, межю. Буквите ѡ и ѡа са смѣсватъ съ а и ѡа, но склоненіята на прилагателните удържатъ своите пълни форми.

Глаголиемъзѣа поуѣтзѣньникъзи иже очьрньшесѡ. и глакъзи не остризающе проходоати грады. межю простзѣими моужѣи и женами живоуще. и своемуу оѣѣцианню роугающеѡ. заповѣдаемъ. аще хотатъ власъзи остригъше прочинихъ мьнихъ възсприати оѣ-разъ. сихъ въ монастырихъ посадити къ братѣи причигати. аще ли сего не изволатъ. въсудѣ ѡа отъ града изгонити. и въ поуѣтзѣнахъ жити. отъню-доу уже и тьхоименитъство секѣ изволиша.

„О ПИСМЕНЕХЪ.“

Тоя важень исторически памѣтникъ, по думите на О. Бодявски, е само часть отъ нѣкое пространно сжичение, което е било написано отъ „Черноризца Храбра.“ Сжществуваатъ два главни рѣкописни памѣтника, въ които е помѣстена статията „о писменехъ.“ Въ „Моск. Синод. Библиотека“ са намира рѣкописъ, подъ № 145, който е написанъ на хартия, малакъ форматъ. Тоя рѣкописъ е „списанъ“ въ 6856 или въ 1348 за бжлгарскиятъ царь Александра, отъ свѣщенникътъ Лаврентия. Трудъ же и болѣзнь Лаврентія многогрѣшнаго таха свѣщенноинокѡ. Тоя списокъ, който има заглавие „О писменехъ Черноризца Храбра“, е напечатанъ у Калайдовича въ неговиятъ „Юаннъ Экзархъ Болгарскій.“ Другъ списокъ, който е намѣренъ въ саввинскиятъ манастиръ въ Далмация, е напечатанъ отъ г. Срезневски въ „Журналъ Мин. Нар. Просвѣщенія.“ Намѣрени сж още нѣколко списка отъ сжщото сжчи-